

DSI-IV.7250.4731.2023

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.), w zw. z art. 2 pkt 9b, 9c, 9e, art. 3b ust. 1, art. 3d, art. 3k ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, poprzez:

- I. uznanie stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] nie są podmiotami zobowiązanymi do uiszczenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych;
- II. nieuznanie stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] nie są przedsiębiorcami obowiązani do pobierania od 1 stycznia 2024 r. opłaty od użytkownika końcowego (klienta) nabywającego napoje lub żywność w opakowaniach, będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionymi w załączniku nr 6 nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, będących produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, tj. w odniesieniu do opakowań, w których znajduje się zestaw sushi, z wyłączeniem buteleczki z sosem sojowym;

- III. nieuznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] nie będą zobowiązani uwzględnić opłaty konsumenckiej na paragonie, rachunku za pojemnik na sushi;
- IV. nieuznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] nie będą zobowiązani do wnoszenia pobranych opłat od użytkownika końcowego na rachunek bankowy marszałka województwa wielkopolskiego zgodnie z zapisami art. 3d ustawy, od pojemników na sushi;
- V. uznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] dostarczając sushi oraz inne posiłki na wynos w pojemnikach wykonanych w 100 % z trzciny cukrowej wypełnią ustawowy obowiązek zapewnienia opakowania alternatywnego;
- VI. nieuznanie stanowiska, że [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] dostarczając sushi oraz inne posiłki na wynos w pojemnikach wykonanych z trzciny cukrowej z przykrywką z tworzywa sztucznego wypełnią ustawowy obowiązek zapewnienia opakowania alternatywnego.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29 listopada 2023 r. (data wpływu: 29 listopada 2023 r.)

[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE], złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Interpretacja dotyczy zapisów ustawy w zakresie obowiązku ponoszenia oraz pobierania opłat w określonych we wniosku przypadkach. Po pierwsze obowiązku pobrania opłaty od użytkownika końcowego (zwanej dalej „opłatą końcową”), na podstawie art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (dalej: „ustawa produktowa”). Po drugie obowiązku ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą pod firmą [REDAKTOWANE], oferując swoim Klientom zestawy sushi. Kupujący ma do wyboru kilka zestawów składających się od 12 do 94 szt. różnych rodzajów sushi w zestawie. W jednym zestawie mieści się więcej niż jedna porcja sushi.

[REDAKTOWANE], która oferuje m.in. zestawy sushi na wynos w opakowaniach wykonanych w całości z tworzyw sztucznych do każdego zestawu dołącza buteleczkę wykonaną w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 15 ml lub 30 ml z sosem sojowym. Wnioskodawca zaznacza, że zestawy sushi zawierają w opakowaniu więcej niż jedną porcję i są przeznaczone m.in. dla 2 osób.

Wnioskodawca zadał następujące pytania:

1. Czy [REDAKTOWANE], która oferuje m.in. zestawy sushi na wynos w opakowaniach wykonanych w całości z tworzyw sztucznych do każdego zestawu dołączając buteleczkę wykonaną w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 15 ml lub 30 ml z sosem sojowym nie będzie zobowiązana do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność oferowaną w produktach wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, z przeznaczeniem do wydawania odbiorcy końcowemu w ramach zakupionego zestawu sushi, w którym znajduje się więcej niż jedna porcja posiłku?

2. Czy [REDAKTOWANE], która oferuje m.in. zestawy sushi na wynos w opakowaniach wykonanych w całości z tworzyw sztucznych do każdego zestawu dołączając buteleczkę wykonaną w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 15 ml lub 30 ml z sosem sojowym nie będzie zobowiązana do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność oferowaną w produktach wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, z przeznaczeniem do wydawania odbiorcy końcowemu w ramach zakupionego zestawu sushi, za butelkę o pojemności 15 lub 30 ml z sosem sojowym?

3. Czy [REDAKTOWANE] nie będzie zobowiązana uwzględnić opłaty konsumenckiej na paragonie, rachunku za wskazane w pkt 1 pojemniki na sos sojowy dostarczany do zestawu sushi?

4. Czy [REDAKTOWANE] nie będzie zobowiązana do wnoszenia pobranych opłat na rachunek bankowy marszałka województwa wielkopolskiego zgodnie z zapisami art. 3d ustawy produktowej, od pojemnika/pojemników na sos sojowy dostarczany/dostarczanych do zamówionego zestawu sushi?

5. Czy [REDAKTOWANE], dostarczając zestawy sushi oraz inne posiłki na wynos od dnia 1 lipca 2024 r. w ramach wypełnienia obowiązku wynikającego z zapisów ustawy zapewniając dla wydawanych dań, posiłków w pojemniku wykonanym w 100% z trzciny cukrowej wypełni ustawowy obowiązek zapewnienia opakowania alternatywnego?

6. Czy [REDAKTOWANE] dostarczając zestawy sushi oraz inne posiłki na wynos od dnia 1 lipca 2024 r. w ramach wypełnienia obowiązku wynikającego z zapisów ustawy zapewniając dla wydawanych dań posiłków w pojemniku w 100% z trzciny cukrowej, ale zawierającego wieczko wykonane w całości lub w części z tworzywa sztucznego lub wieczko wykonane z recyklingu tworzywa sztucznego wypełni ustawowy obowiązek zapewnienia opakowania alternatywnego?

W świetle przedstawionego stanu faktycznego, Wnioskodawca przedstawił stanowisko, że [REDAKTOWANE], która oferuje Klientowi (odbiorcy końcowemu) zestawy sushi na wynos wraz z sosem sojowym w pojemniku wykonanym w całości lub w części z tworzyw sztucznych nie będzie zobowiązana do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty wskazane w art. 3b ustawy produktowej, zarówno za pojemnik na sos sojowy oraz za pojemnik na zestaw sushi.

Wnioskodawca stoi na stanowisku, że w tym konkretnym przypadku Spółka nie będzie zobowiązana do stosowania zapisów ustawy, o której mowa powyżej w zakresie pobierania opłaty konsumenckiej od odbiorcy końcowego.

W ocenie Wnioskodawcy odpowiedź na pytanie postawione w przedmiotowym wniosku sprowadza się do ustalenia statusu prawnego prowadzonej przez [REDAKTOWANE] działalności gospodarczej, przytaczając jednocześnie definicję „przedsiębiorcy” przedstawioną w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.) oraz definicję „wprowadzenia do obrotu zgodnie z art. 2 pkt 12a ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Wnioskodawca zwraca również uwagę na obowiązki przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ustawy produktowej oraz na pkt 1 sekcji I załącznika nr 9 do ustawy produktowej, gdzie wskazane jest zastosowanie pojemników na żywność, objętych ustawą. Podkreślono, że Wnioskodawca nie zleca produkcji tego rodzaju pojemników do fabryki, a jedynie jest ich nabywcą i zaopatruje się w nie m.in. w hurtowniach.

Wnioskodawca opierając się na pojęciu przedsiębiorcy oraz wprowadzeniu do obrotu uznaje, że jest jednym z przedsiębiorców wymienionych w art. 3b ww. ustawy. W tym miejscu tut. Organ zwraca uwagę na fakt, że Dyrektywa wprowadza dwie kategorie podmiotów, których obowiązki – na gruncie ustawy produktowej – są zróżnicowane, czego Wnioskodawca nie do końca zdaje się dostrzegać. Kwestia ustalenia przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, rzutuje na obowiązki określone w art. 3k ustawy produktowej, a nie (jak wskazał Wnioskodawca) – w art. 3b przedmiotowej ustawy. Inną kategorią jest natomiast przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Innymi słowy, każdy z tych dwóch kategorii przedsiębiorców podlega określonym obowiązkom, w tym opłatom, co jednocześnie nie wyklucza możliwości podlegania przez jednego przedsiębiorcę, wszystkim ww. rodzajom opłat. Wnioskodawca podkreśla również, że w myśl Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko i wskazanych tam kryteriów, pojemnik by spełniał kryteria określone w części A pkt 2, części E sekcji I pkt 1 i części G pkt 1 załącznika do dyrektywy, kryteria muszą być stosowane łącznie.

W tym konkretnym przypadku Wnioskodawca stoi na stanowisku, że sos sojowy w buteleczce o pojemności 15 ml lub 30 ml nie jest zazwyczaj spożywany bezpośrednio z pojemnika oraz nie jest przeznaczony do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos. Służy ona jako dodatek smakowy do oferowanego zestawu sushi.

Ponadto Wnioskodawca zwraca uwagę na to, że w tabeli 4-2 wytycznych, o których mowa powyżej, wskazano jako pojemnik objęty dyrektywą „Pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy). I zaznacza, że sos sojowy nie będzie służył w tym konkretnym przypadku do smarowania pieczywa. Przytoczono także zapis z wytycznych, że „Niektórych produktów w formie płynnej, nawet jeżeli nadają się do picia (np. ocet, polewy w płynie, sos sojowy, soki cytrynowe, oleje jadalna, produkty wymagające przed spożyciem rozcieńczenia, takie jak likiery, soki, syropy czy koncentraty), nie spożywa się bezpośrednio z pojemnika lub wymagają one dalszego rozcieńczenia, zanim będą nadawać się do spożycia. Z tego powodu nie kwalifikują się one jako napoje na podstawie dyrektywy, gdyż nie konsumuje się ich ani nie spożywa, pijąc.”

Ponadto Wnioskodawca wskazuje na zapisy w wytycznych, które mówią, że „oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 Dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Chociaż odniesienie w art. 12 do pojęcia pojedynczych porcji żywności wskazano jako element decydujący, nie przedstawiono w dyrektywie żadnej definicji ani powszechnego rozumienia pojęcia pojedynczej porcji. Motyw 12 stanowi, że pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów tej dyrektywy. W szczególności wyłączenie pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka wskazuje, że pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku.”

Na koniec powyższych rozważań Wnioskodawca stwierdził jednoznacznie, że [REDAKTOWANE] sprzedając zestaw sushi z przeznaczeniem dla więcej niż 1 osoby, nie będzie zobligowana stosować zapisów ustawy związanej z pobraniem od 1 stycznia 2024 r. opłaty konsumenckiej od odbiorcy końcowego. Podkreślając tym samym, że w tabeli 4-2 wyraźnie zaznaczono, że chodzi o pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający porcję gorącego posiłku/zimnego posiłku. A w przypadku oferowania przez Wnioskodawcę zestawu sushi jest w nim zawarta więcej niż jedna porcja posiłku.

Biorąc pod uwagę przedstawione stanowisko Wnioskodawcy w pierwszej kolejności zdefiniowania wymaga zatem, zawarte w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, pojęcie przedsiębiorcy.

Przez pojęcie przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.(13)), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej, lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Jednocześnie wyjaśnienia wymaga pojęcie „wprowadzenia do obrotu”. Zgodnie z art. 2 pkt 12a ustawy produktowej, przez wprowadzenie do obrotu rozumie się pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

W art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko zdefiniowano „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, przez który rozumieć należy produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony. Jednocześnie, w załączniku E w cz. I wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 8 ust. 2 Dyrektywy, dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Powołany przepis wskazuje, że państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci przedmiotowych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta o ile nie są już one uwzględnione.

Do wspomnianych kosztów należą: a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 Dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów; b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz c) koszty sprzątnięcia odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania. Katalog produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawarty w załączniku E w cz. I Dyrektywy, w całości przeniesiono do ustawy produktowej (załącznik nr 9).

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania, zgodnie z załącznikiem 6 do ustawy produktowej zalicza się:

- a) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- b) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie;
- c) w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Ponadto na szczególną uwagę zasługują zapisy *Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.)*. Przedmiotowy dokument określa kryteria pomocne m.in. w interpretacji czy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego wchodzi w zakres stosowania Dyrektywy.

Pojemnik taki musi spełniać wszystkie trzy kryteria:

- 1) Kryterium: jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos:
 - Charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa.
 - Dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania Dyrektywy.
- 2) Kryterium: jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika:
 - Kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga tylko otworzenia.
- 3) Kryterium: jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie:
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzania, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchenke mikrofalowej czy opiekania. Na przykład mycia, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania Dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos.

- Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku.

Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 Dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Przykłady niektórych rodzajów pojemników na żywność, które można uznać za objęte zakresem stosowania Dyrektywy lub wyłączone z tego zakresu przedstawiono w tabeli 4-2 wytycznych Dyrektywy. Zgodnie z tabelą takie opakowania jak:

- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający porcję gorącego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający zimny posiłek,
- pojemnik na żywność wykonany z kartonu z wykładziną lub powłoką z tworzywa sztucznego, przeznaczony do umieszczania w nim gorącego lub zimnego posiłku,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający deser,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający przekąski takie jak orzeszki lub krakersy,
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy),
- pojemnik na żywność wykonany z tworzyw sztucznych zawierający warzywa lub owoce, które nie wymagają dalszej obróbki,

objęte są zakresem stosowania Dyrektywy.

Z kolei art. 3k ust. 1 i 2 ustawy produktowej określa przedsiębiorców zobowiązanych do uiszczenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Zgodnie z ust. 1 Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III załącznika nr 9 do ww. ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;

2) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Zgodnie z ust. 2 Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy produktowej jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Art. 3b. ust. 1 i 2 ww. ustawy określa przedsiębiorców zobowiązanych do poboru opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych od użytkowników końcowych. Po pierwsze jest nim przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, który jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej "opłatą". Po drugie do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący - za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne - napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami.

Jednocześnie wyjaśnienia wymaga definicja użytkownika końcowego. Zgodnie z art. 2 pkt 11 ac) ustawy produktowej, przez użytkownika końcowego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że Dyrektywa wprowadza dwie kategorie podmiotów: przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Każdy z tych przedsiębiorców podlega określonym obowiązkom, w tym opłatom, jednocześnie możliwe jest też, że jeden przedsiębiorca może podlegać wszystkim ww. rodzajom opłat.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego, stwierdza co następuje.

W myśl powyższego, w ocenie tut Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku oraz zawartych w nim pytań należy uznać, iż:

Ad. 1 [REDAKTOWANA], która oferuje m.in. zestawy sushi na wynos w opakowaniach wykonanych w całości z tworzyw sztucznych do każdego zestawu dołączając buteleczkę wykonaną w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 15 ml lub 30 ml z sosem sojowym **będzie zobowiązana** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność oferowaną w produktach wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, z przeznaczeniem do wydawania odbiorcy końcowemu w ramach zakupionego zestawu sushi, w którym znajduje się więcej niż jedna porcja posiłku.

Należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że w przypadku wymienionych w załączniku E w cz. I pkt 1 Dyrektywy pojemników na żywność, dodatkowo wskazano konkretne kryteria odnoszące się do kategorii żywności, do przechowywania której są przeznaczone. Umożliwiają one ocenę czy w odniesieniu do danego rodzaju pojemników z żywnością, znajdują zastosowanie przepisy ww. ustawy. Przedmiotowe kryteria zostały wprost przeniesione do ww. ustawy (załącznik nr 6, pkt 2) i jak wskazano powyżej, odnoszą się one do celu jakim jest umieszczanie w nich żywności, która z założenia jest: przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos, zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie - w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Zgodnie z ww. definicją produkty takie jak pojemniki na sushi spełniają kryteria produktów wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, a w konsekwencji podlegają zakresowi stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko z uwagi na fakt, iż sushi jest produktem gotowym do spożycia, niewymagającym obróbki przed spożyciem i dodatkowo spożywane jest na zimno.

Podkreślenia wymaga, że ustawodawca polski dokonując transpozycji ww. Dyrektywy, uznał kryterium porcji – na które powołuje się Wnioskodawca – za nieistotne. Powyższe wynika z faktu, że wśród wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy kryteriów brak jest odniesienia do liczby porcji.

Wskazać również należy, że w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. 2004.90.864/2) w art. 288 zapisano, że Dyrektywa wiąże każde Państwo Członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków. Rzeczpospolita Polska, jako Państwo Członkowskie, poprzez władzę ustawodawczą (Parlament RP), dokonała transpozycji ww. Dyrektywy w taki sposób, że zapewniona została możliwość zrealizowania jej celów, ale jednocześnie dokonała owej swobody wyboru formy i środków, poprzez m. in. uznanie kryterium porcji za niemające istotnego znaczenia. Skoro zatem w ustawie implementującej Dyrektywę brak jest odniesienia do liczby porcji, stąd też nie ma podstaw, aby je stosować przy ocenie czy dany produkt spełnia definicję produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, podlegającego wskazanym w ustawie obowiązkom.

Jedynie na marginesie powyższego zaznaczyć wypada, że w art. 12 Dyrektywy wprowadzono dodatkową przesłankę porcji posiłku, jednak nawet jej nie zdefiniowano. W Wytycznych Komisji do ww. Dyrektywy wprost zapisano: „(...) pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku”. Jednakże Wytyczne Komisji mają jedynie charakter pomocniczy, ale nie mają charakteru źródła prawa.

Dlatego też, przyjmując ewentualną możliwość subsydiarnego stosowania zarówno Dyrektywy jak i Wytycznych w zakresie dodatkowego elementu porcji, w każdym przypadku należałoby oceniać kryterium porcji w sposób możliwie obiektywny. Stwierdzić należy, że obiektywnym kryterium nie jest z pewnością zamieszczona przez producenta na opakowaniu informacja o liczbie porcji.

W kontekście powyższych rozważań, tutejszy Organ stoi na stanowisku, że w przypadku produktów takich jak sushi, nie można zatem uznać, że kryterium wyłączającym ww. produkty z zakresu stosowania dyrektywy będzie kryterium porcji. Odnosząc wymienione w załączniku nr 6 do ustawy kryteria (wśród których brak jest odniesienia do liczby porcji) do przedmiotowych produktów oraz mając na uwadze definicję produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, Marszałek Województwa Wielkopolskiego stwierdza, że znajdują one zastosowanie do produktu wskazanego w przedmiotowym pytaniu Wnioskodawcy.

Ad. 2. [REDAKTOWANE], która oferuje m.in. zestawy sushi na wynos w opakowaniach wykonanych w całości z tworzyw sztucznych do każdego zestawu dołączając buteleczkę wykonaną w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 15 ml lub 30 ml z sosem sojowym **nie będzie zobowiązana** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, od użytkownika końcowego nabywającego żywność oferowaną w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ww. ustawy, z przeznaczeniem do wydawania odbiorcy końcowemu w ramach zakupionego zestawu sushi, za butelkę o pojemności 15 lub 30 ml z sosem sojowym.

Należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, że w przypadku wymienionych w załączniku E w cz. I pkt 1 Dyrektywy pojemników na żywność, dodatkowo wskazano konkretne kryteria odnoszące się do kategorii żywności, do przechowywania której są przeznaczone. Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność powinny nadawać się do bezpośredniego spożycia, tak jak np. jogurty czy sałatki. Jako drugie kryterium podano, że produkty zazwyczaj spożywane są bezpośrednio z pojemnika. W tym przypadku wskazano, że wskazuje na to kształt pojemnika na żywność, który umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga po prostu otworzenia go. Trzecim kryterium jest gotowość do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie. Tu wytyczne wskazują na produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność, które można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania, jak również bez dodatkowych przypraw czy sosów, chyba, że są dołączone do produktu spożywczego.

Jednocześnie w wytycznych do dyrektywy wyraźnie wskazano, że „Niektórych produktów w formie płynnej nawet jeżeli nadają się do picia (np. ocet, polewy w płynie, sos sojowy, soki cytrynowe, oleje jadalne, produkty wymagające przed spożyciem rozcieńczenia, takie jak likiery, soki, syropy czy koncentraty), nie spożywa się bezpośrednio z pojemnika lub wymagają one dalszego rozcieńczenia, zanim będą nadawać się do spożycia. Z tego powodu nie kwalifikują się one jako napoje na podstawie dyrektywy, gdyż nie konsumuje się ich ani nie spożywa pijąc”.

Odnosząc powyższe do wskazanych produktów, stwierdzić należy, że buteleczka wykonana w całości z tworzywa sztucznego o pojemności 15 ml lub 30 ml z sosem sojowym, którego nie spożywa się bezpośrednio z pojemnika, nie jest objęta zakresem stosowania dyrektywy (z uwagi na wskazane powyżej wyłączenie – sos sojowy został wprost wskazany w ww. wytycznych). Innymi słowy należy dokonać rozróżnienia pomiędzy opakowaniem w którym znajduje się zestaw sushi (które podlega ww. opłacie), a buteleczką z sosem sojowym, która będzie z niej zwolniona. Wyłącznie zatem opakowania z zestawem sushi z jednej strony wypełniają kryteria produktów wskazanych w ww. załączniku nr 6 do ustawy produktowej, a z drugiej strony brak jest wobec nich jakichkolwiek wyłączeń i w związku z tym dotyczą ich regulacje art. 3b i art. 3d tej ustawy produktowej. W myśl powyższego, w ocenie tutaj Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego we wniosku należy uznać, iż [REDAKTOWANE] nie jest podmiotem obowiązującym do pobrania za buteleczkę z sosem sojowym od użytkownika „opłaty końcowej”, o której mowa w art. 3b ww. ustawy.

Ad. 3. [REDAKTOWANE] **będzie zobowiązana** uwzględniać tzw. opłatę konsumencką (tj. „opłatę końcową”) na dokumencie sprzedaży (np. paragonie, rachunku, lub fakturze) za pojemniki na żywność w ramach świadczonych usług cateringu dietetycznego.

Wyjaśnienia wymaga, że w odniesieniu do tych sytuacji (wskazanych w niniejszej decyzji), w których [REDAKTOWANE] została uznana za przedsiębiorcę zobowiązanego do pobrania opłaty końcowej za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy od użytkownika końcowego, ustawodawca nie sprecyzował sposobu pobrania od klienta „opłaty końcowej”. Art. 3b ustawy produktowej wskazuje jedynie na obowiązek pobrania ww. opłaty przez przedsiębiorcę, natomiast art. 3d określa termin i sposób wniesienia opłaty. Stąd też za uzasadnione należy przyjąć, że „opłata końcowa” za jednorazowe opakowania z tworzyw sztucznych powinna być szacunkowo wliczana w cenę zestawu dietetycznego w równej wysokości, natomiast na etapie odprowadzania ww. opłaty na rachunek bankowy prowadzony przez właściwego marszałka, ustalenie jej wysokości powinno się odbyć na podstawie analizy menu i faktycznego zużycia danego rodzaju opakowań (pojemników). Przedmiotową opłatę należy uwzględnić na dokumencie sprzedaży, którym może być m. in. paragon, rachunek lub faktura.

Ad. 4. [REDAKTOWANE] **będzie zobowiązana** do wnoszenia pobranych opłat na rachunek bankowy Marszałka Województwa Wielkopolskiego zgodnie z zapisami art. 3d. ustawy. Powyższe wynika z brzmienia art. 3d, który wskazuje, że przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy produktowej, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana.

Odnosząc się do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, w odniesieniu do tych sytuacji (wskazanych w niniejszej decyzji), w których [REDAKTOWANO] została uznana za przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ww. ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązana do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą” (art. 3b ust. 1 ustawy produktowej) oraz do wniesienia pobranej opłaty na rachunek właściwego marszałka województwa ze względu na miejsce jej pobrania.

Ad. 5. [REDAKTOWANO], dostarczając zestawy sushi oraz inne posiłki na wynos od dnia 1 lipca 2024 r. w ramach wypełnienia obowiązku wynikającego z zapisów ustawy zapewniając dla wydawanych dań, posiłków w pojemniku wykonanym w 100% z trzciny cukrowej **wypełni** ustawowy obowiązek zapewnienia opakowania alternatywnego, pod wskazanym poniżej warunkiem. Wnioskodawca chcąc zapewnić obowiązek dostępności opakowań alternatywnych w tym przypadku wykonanych z trzciny cukrowej powinien zwrócić uwagę na definicję produktu jednorazowego wykonanego z tworzywa sztucznego, zgodnie z art. 2 pkt 9e ustawy produktowej, który to definiuje produkty jednorazowe wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Ponadto tworzywa sztuczne w art. 2 pkt 11aa ustawy produktowej, zostały zdefiniowane jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

W przypadku, gdy opakowanie jest wykonane z polimerów modyfikowanych chemicznie, to opakowania wykonane z takich materiałów należy uznać, w świetle powyższej definicji, jako wykonane z tworzywa sztucznego, a tym samym podlegające regulacjom wynikającym z przepisów ustawy produktowej.

Ad. 6. [REDACTED] dostarczając zestawy sushi oraz inne posiłki na wynos od dnia 1 lipca 2024 r. w ramach wypełnienia obowiązku wynikającego z zapisów ustawy zapewniając dla wydawanych dań posiłek w pojemniku w 100% z trzciny cukrowej, ale zawierającego wieczko wykonane w całości lub w części z tworzywa sztucznego lub wieczko wykonane z recyklingu tworzywa sztucznego **nie wypełni** ustawowego obowiązku zapewnienia opakowania alternatywnego.

Zdaniem tut. Organu podstawą powyższego stwierdzenia jest to, że oferowany pojemnik w 100% z trzciny cukrowej, ale zawierającego wieczko wykonane w całości lub w części z tworzywa sztucznego lub wieczko wykonane z recyklingu tworzywa sztucznego będzie podlegał przepisom ustawy produktowej. A tym samym [REDACTED] **będzie zobowiązana** do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy produktowej od użytkownika końcowego nabywającego żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktowej, w przypadku pakowania dań w pojemnik wykonany w 100% z trzciny cukrowej, z uwagi na fakt, że zastosowano jako jego zamknięcie wieczko wykonane w całości lub w części z tworzywa sztucznego lub wieczko wykonane z recyklingu tworzywa sztucznego.

Art. 2 pkt 11aa ustawy produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane. Jako, że folia stanowiąca zamknięcie/pokrywkę opakowania wykonanego z trzciny cukrowej, w którym znajduje się żywność, spełnia definicję tworzywa sztucznego, a jednocześnie taki produkt (ujmowany całościowo – pojemnik z jego zamknięciem) wypełnia definicję jednorazowego produktu z tworzyw sztucznych, stosuje się w odniesieniu do niego regulacje transponowanej Dyrektywy, w szczególności w zakresie art. 3b i art. 3d ustawy produktowej. Podkreślić również należy, że w pkt. 2 załącznika nr 6 do ww. ustawy, wśród jednego z kryteriów wprost wskazano pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełko, z pokrywką lub bez, co oznacza, że warunkiem zwolnienia z ww. obowiązków byłoby wykonanie całego pojemnika wraz z zamknięciem/pokrywką z materiałów niezawierających tworzywa sztucznego zdefiniowanego powyżej.

Skoro zatem istotnym elementem tego opakowania, które stanowi jego integralną część, jest wieczko wykonane w całości lub w części z tworzywa sztucznego lub wieczko wykonane z recyklingu tworzywa sztucznego, tut. Organ stwierdza, że Wnioskodawca wydając posiłki w tychże pojemnikach wykonanych co prawda z trzciny cukrowej, ale w których zastosowano wspomniane wieczka, będzie zobowiązany do pobierania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego żywność w tych produktach.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji.

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia. Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 40,00 zł na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.